

Nagrađeni učenici i učitelji

1. NAGRADA

Terapijsko ljetovanje

JOSIPA JOVANČEVIĆ, 8. r.
OŠ GALOVAC, Galovac
učiteljica: Tajana Milić

2. NAGRADA

Potruga za tonovima

MAGDALENA VARGANTOLIĆ BENJAK, 5. r.
OŠ „ANTUN NEMČIĆ GOSTOVINSKI“, Koprivnica
učiteljica: Anita Ružman Branković

3. NAGRADA

Mamica – moja briga

LETICIJA ŠPOLJARIĆ, 6. r.
OŠ SVETI MARTIN NA MURI,
Sveti Martin na Muri
učiteljica: Anđelka Klemenčić

1. NAGRADA

Terapijsko ljetovanje

Ljeto je, sredina srpnja, započinje moje ljetovanje kod dida i babe u Zadru. Čim sam stigla, uputila sam se u tetinu staru sobu, sobu koju smo dijelile dok se ona nije udala. Baš mi nedostaje! Raspremala sam stvari i dogovarala s babom plan za sutrašnji dan. To je dobro poznati scenarij koji se ponavlja svakoga ljeta s nekim manjim izmjenama. Samo znam da ću morati rano ustati što me baš ne privlači.

Ujutro baba ulazi u sobu sva raščupana, u didovom je dresu (ostaci njegove nogometne ere) i ujinoj majici. Budi me i požuruje jer je već šest i trideset, a mi moramo doručkovati, spremiti potrebne stvari, i već kasnimo. Da, da, idemo do Nina, preciznije rečeno, u ninsko blato na terapije. Kao mala obožavala sam s njom odlaziti tamo na kupanje, ali sada mi taj zdravstveni turizam postaje sve naporniji jer znam što me čeka. Pospana sam, na brzinu sam doručkovala i stoički prihvaćam stvari koje ću nositi: šugamane, torbu s hranom i jedan mali ruksak u kojemu su rezervni kostimi, mobiteli i još neke neophodne stvarčice. Baba svoj „stajling“ zaokružuje plavim šešišom koji joj treba sakriti kosu zato što je nije uspjela bolje urediti. Kao da je to bitno za plažu!

Auto trubi. Brže, čeka nas teta Mara, babina susjeda. Trpamo se u njezin stari Ford. Ja se na zadnjem sjedalu pravim da spavam i nastojim se isključiti iz njihovih razgovora, ali mi ne uspijeva. Ona vozi prilično brzo i pogodi svaku rupu na cesti pa molim Boga da stignemo u jednom komadu. Do mene dopiru hvalospjevi o divnim, pametnim unucima, odličnim ocjenama, pohvalnicama... Tu moju babu nitko ne može nadmašiti, ipak nas ima desetero, a jedanaesto je na putu.

Parkiramo na „našem“ mjestu, u hladu ispod jednog od tri stabalca. Tamo se već okupilo pedesetak „staraca“ koji počinju s jutarnjim razgibavanjem. Omiljeni fizioterapeuti Silvana i Igor demonstriraju im vježbe i nadgledaju kako ih izvode. Baba se gura naprijed da uhvati što bolji položaj. Poslije se svi mažu ljekovitim blatom stručnog naziva peloid i budu crni „k'o ugarak“. Posebno me fascinira jedna mršava gospođa koja stane ispred mene i onih didova što bućaju pa namaže cijelo tijelo. (Pritom je gola!!! Ne mogu vjerovati!) Meni je neugodno i pokušavam gledati na drugu stranu ili nešto tipkam po mobitelu. Za to vrijeme babine supatnice zauzele su svoja mjesta na pijesku jer počinje sunčanje. Sada kreću komentari o raznim boljeticama.

„Kako je mene ovu zimu uklištilo ispod križa, nisan se mogla pomaknut! Išla san dva misica na terapije, ka da i nisan.“

„A mene stislo u desno kolino, boli ko da te vuci grizu. Koliko san brufena popila! Doktorica mi je dala parafin i blokade, a nije mi puno pomoglo.“

„Je, je, da se ja s ovin ne trackan, već bi bila nepokretna. Ovo ti je priki lik.“

Dok to govori, baba uzima šaku tog smrdljivog eliksira i utrljava po meni, željela ja to ili ne. Kasnije se svi valjamo, kako bi ona rekla, ka prasci u blatu i okupamo se u toplom moru koje bi trebalo isprati svaki ljepljivi trag ovog neugodnog mirisa. Sva je sreća što prije podne idemo kući jer je prevruće i baba mora spremati ručak.

Danas je odlučila pripremiti leću. Uz to idu pohane balancane i fina domaća pečena paprika, blago iz njezinog vrta. Kada je ručak na stolu, najprije moram sve slikati, poslati u zajedničku obiteljsku grupu i reći kako je lipo, ukusno i prezdravo. Poslije ručka slijedi: „Nakon vakvog ručka, moran se malo ispružiti.“ Baba se baci na kauč, did se zavali u fotelju pa tako odspavaju dva, tri sata. Meni ne preostane drugo nego da operem posuđe i posvetim se čitanju. Kasno popodne stigne ujo s posla i kad vidi da je baba nosila njegovu majicu, uhvati ga žuta minuta. „Što ti nemaš svoju robu, ja ću poludit s tobom?!“ Ne shvaća on da je to njoj „lipo, komodno i ništa je ne steže“.

Navečer sjedimo na balkonu, baš je ugodno. Prepričavamo razne događaje, smijemo se i gledamo zvijezde. Uvijek mi se čine nekako drukčije nego kod kuće. Kao da prisluškiju naše šale pa razdragano trepere. Oko ponoći odlazim u sobu prisjećajući se tete i vremena koje smo provodile zajedno, naših razgovora i druženja. Baba bi do kasno u noć ležala s nama na krevetu i pričala neke svoje priče. Svako malo bi se digla govoreći: „Vid kako je kasno, iden ja leć“, došla bi do vrata, okrenula se i vratila. „A samo da van još ovo ispričan...“ (Još uvijek to radi jer njoj je „zakon“ razgovarati s mladima.) Baš je čekam, samo što nije banula na vrata. Pretpostavljam da će doći i podsjetiti me kako ćemo sutra opet na terapijsko mazanje i plivanje. Nakon poljupca za laku noć odlučno će krenuti prema vratima opraštajući se dobro poznatim riječima: „Sad iden i to je amen, crta, točka i gotovo.“

Rječnik:

baba i did – baka i djed; ujo – ujak; šugamani – ručnici; ugarak – komadić ugljena; didovi što bućaju – stariji muškarci koji igraju boće; uklištilo ispod križa – ukočen, bolan donji dio kralježnice; nisan – nisam; pomaknit – pomaknuti, san – sam; ko,ka – kao, kolino – koljeno; ovin ne trackan – ovim ne mažem; priki lik – prijeki (najbolji) lijek, lipo – lijepo; vakvog – ovakvog; poludit – poludjeti; tobom – tobom; vid – vidi, idem; leć – leći

JOSIPA JOVANČEVIĆ, 8. r.
OŠ GALOVAC, Galovac

2. NAGRADA

Potruga za tonovima

Jutro je! Iz sna me probudila moja draga flauta. Svirala mi je tonove uz koje sam se osjećala kao da lebdim. Ustala sam iz kreveta i obukla svoju najdražu haljinu. Znala sam da me čeka uzbudljiv dan. Popila sam čaj i krenula u Umjetničku školu Fortunata Pintarića. Sa sobom sam uzela flautu koju sam spremila u futrolu.

Na jednom sam raskršću pogrešno skrenula i odjednom sam se našla u Puli. Flauta mi je šapnula da sam izgubila ton F. Tražile smo ga i pronašle kako pjeva u pulskoj Areni. Njega smo pospremile u crtovlje, ali smo shvatile da nam nedostaje ton C. On je pobjegao u dubine Jadranskog mora i plesao s hobotnicama. Ronile smo i jedva smo ga nagovorile da pođe natrag s nama. Dok smo mi nagovarale ton C da pođe s nama, iz crtovlja nam je nestao ton E. Pobjegao je u Rovinj jer je čuo da se tamo nalazi lijepi vidikovac odakle je pogled najljepši. Dosta mu je bilo samo stajati u crtovlju. Obećala sam mu da ću ga voditi sa sobom kud god ću ići. Odjednom mi je flauta šapnula da mi nedostaje i ton A. On je odjedrio na Brijune. Bila je to idealna prilika da i ja odem tamo i vidim ih uživo jer sam ih vidjela na slikama i televiziji. Ton A se družio s papigom Koki, a mi smo im se pridružile. Predvečer je ton A uskočio u crtovlje i krenuli smo prema Koprivnici. Ton H je bio naš vodič i ubrzo smo se našli pred Umjetničkom školom. Svi su tonovi bili na svojim mjestima zahvaljujući tonovima D i G koji su marljivo čuvali stražu.

Ušla sam unutra, raspremila stvari i pogledala svoju flautu. Ona mi je namignula svojom klapnom i znala sam da će naša pustolovina biti zauvijek samo naša jer i da ju nekome ispričamo, nitko nam ne bi vjerovao.

MAGDALENA VARGANTOLIĆ BENJAK, 5. r.
OŠ „ANTUN NEMČIĆ GOSTOVINSKI“, Koprivnica

3. NAGRADA

Mamica – moja briga

Dok hlapičinska mamica moja jajci pobira
 Unda pre hiži nejga mira
 Pomali se dogega do koca
 Te se tam z kokošaj svadi
 Heš to, heš sejm ...
 Z žepa lukjastoga rauke zeme
 Prebira jajci, dugo broji pa po gjeizdi premejče
 Raubec joj z glove lejzi pa se srđi
 Naglas se sauma sobom spomina, kuliko ih ima
 I ruži kak stora mašina
 Se deske popeta, pajceke gledij.
 Najemput ju vijdim kak več za stolom Glas koncila čita
 i nad koncilom spi i glova joj visij,
 zbudij se fčasi i nazoj čita,
 a unda puše v prste, ne znam zakaj,
 unda ruže na obloku premejče
 namejšča se kak kvaučka
 te pa več vu vrtu pleje
 pa se sakomu šteri prejde lejpo smeje
 kruha i jabuke mlacka,
 a meni šest jajci peče, kaj ne bum lačna.

Unda se spusti kmica
 pozapre vrota, obloke, rolete spuščā,
 gumiličinoga čaja si z mlejkom skuha,
 vgasne svetlo,
 nebre zaspati, Božeka zove i
 postone moja briga.

LETICIJA ŠPOLJARIĆ, 6. r.
 OŠ SVETI MARTIN na MURI, Sveti Martin na Muri

